

Sánta Miriám

A BÉNA KÉZ

*To know, to dare, to will,
to keep silence*

Eliphas Lévi

Voltam én is úgy, mondta, hogy három évig letettem a gitárt, s lesütve szemét tovább pengetett, de ezt meséltem, tette hozzá. Átkarolta vállamat, az erő hideg testébe omlott, mint végtelen szakadékba, ahol zuhanás közben sincs megállás. Ujjai megrekedtek bőrömön. Furcsán simogatsz, mondtam, csináld úgy, ahogy én. A sok bonyolult akkordhoz, riffhez megvan benned a kifinomultság, érezd át aszerint, mondtam. Nem tudsz simogatni, mondtam volna, de szememen, elmémen, testemen hályog ült, miközben éltem és nem volt simogatás, mintha a gyengédség kaparászából állt volna. Tenyerével csak egyszer fogta közre arcomat, az ujjak esetlenül meredtek. Maga alkotta káprázatának leple alatt tapogatott, mintha visszahúzná még valami emberi, hogy szűnjön tenyeréből az érzéketlenség.

Voltam én is úgy, mondta, hogy három évig letettem a gitárt, de azt nem mondta, hogy mikor kezei megpróbáltak valakit erőszakkal visszahúzni, megdermedtek a levegőben. Három évig szinte béna volt, de csak ahhoz, amit szeretett, így gitározni nem tudott, s bár a fagy később fölengedett kezeiről, azt se mondta, hogy egyszer tizenkét napot nem aludt, hogy egyszer két és fél hétig néma volt, kimondott szavak általi részleges halál, mert a kimondott szónak ereje van, annak is, amit nem szabad, és az, aki hatalmát másokra erőlteti, az sosem fog tudni simogatni.

A HÚLT TEST

*„És hangom szólt hozzá, az ismerős,
az örökké megválaszolhatatlan,
három-verébnyi-ős
helyett ő állt világtalan-alakban,
mint kérdezetlenségünk válasza,
melynek elég, hogy önmaga”
(Tandori Dezső: A Semmi kéz)*

Mikor kezét mellkasomra tette, úgy szorítottam, mint vergődő verebet – ne engedjen el, szálljon belém is némi erő. Próbáltam testemmel megszólítani két akkord és két szorongás között, két cikázó gondolat között, két világ között. Nem jött át semmi, csak a test tompasága. Elhittem, hogy ez lesz a jussom, s vigaszt csak magamnak teremthetek.

A természetben próbált megnyugodni, de igazán sosem tudhatott. Míg lábát megvetette a Leányvár árkein és kinézett a susogó fák között az embertelen szárazságban, arcom arcához ért. Érzed az energiát áramlani? Kapcsolódni akartam, a földdel is, vele is. Látta igyekezetemet. Hagyta, hogy öleljem, az arcához szorítsam arcomat. De az hideg volt, melyre nincs kifejezés, melyet csak katakombákba zárt szellemek táplálnak és a végtelen akarat illúziója. Erejének kékje csillogott, de a másikat nem találtam, két akkord, két szorongás, két cikázó gondolat között, két világ között a két energiát, mely minden embert körülölel. Fekete volt, mely mindent visszapattint és semmit sem enged magába, csak a szeleket fogja be Kháron ladikján, amikor megpiszkálja az alvilágot és szétgurulnak mind az érmék, amiket a lelkekért fizetett.